

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.019 van 31 januari 2002
in de zaak A. 89.600/XIV-6373.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
 Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 26 juni 1963 en van Joegoslavische nationaliteit, op 16 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 december 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 december 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 26 mei 1999 en verklaart zich vluchteling op 27 mei 1999.

1.2. Op 2 december 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 17 december 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 15 december 1999 in het Centrum voor Illegalen te Vottem, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Betrokkene, die beweert een etnische Albanees uit Kosovo te zijn, verklaarde na een Servische aanval, dd. 24 april 1998, op zijn woonplaats, de stad Decan, naar Albanië te zijn gevlucht. Een tien/elftal maanden later zou hij vanuit Albanië teruggekeerd zijn naar Decan om er zijn ouders op te halen. Zijn ouders zou hij vervolgens in veiligheid hebben gebracht en achtergelaten hebben in Durres (Albanië). Zelf kwam hij via Albanië en Italië naar België, waar hij op 27 mei 1999 asiel aanvraagde.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene, die niet in het bezit is van enig identiteitsdocument, niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Kosovo. Betrokkene beweerde in Kosovo een identiteitskaart te hebben gehad. Dit document duidt hij echter verkeerdelijk aan met de Servische term voor internationaal paspoort. Hij beweerde er eveneens een certificaat en een certificaat van familie te hebben gehad, termen en identiteitsdocumenten typisch voor Albanië, doch niet voor Joegoslavië.

Voorts kon hij slechts vijf dorpen in de buurt van Decan, met name Cerrabreg, Lluke, Isnig, Gradacel en Poshare, opnoemen. Aanpalende dorpen zoals Hulaj en Locan, die nochtans onmiddellijk naast Decan gelegen zijn, kent hij niet. Betrokkene kon slechts één dorp, dat hij passeerde om vanuit Decan naar Albanië en vice versa te gaan, aanhalen. Via welk dorp of welke grenspost hij Albanië binnen of buiten ging, kon hij niet vertellen. Hierbij dient trouwens te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen

enkel omliggend dorp van Decan kon opgeven. Op de Dienst Vreemdelingen zaken kon hij in tegenstelling tot op het Commissariaat-generaal ook zijn eigen adres in Decan, de naam van zijn eigen school, het telefoonprefix en het aantal inwoners van Decan niet opnoemen. Geconfronteerd met zijn onwetendheid op de Dienst Vreemdelingen zaken en met het feit dat hij in een schrijven aan het Commissariaat-generaal, dd. 10 december 1999, feitelijke gegevens over Decan, Kosovo en Joegoslavië in het algemeen aanbracht zonder dat hem hierover eerder ooit iets gevraagd werd, kon betrokkene geen redelijke en aanvaardbare uitleg geven. Het enige wat hij zei was dat hij nooit eerder een interview had afgelegd, quod non. In dit schrijven maakte betrokkene overigens fouten. Zo stelde hij verkeerdelijk dat het voormalig(e) Joegoslavië bestond uit zes republieken en één (in de plaats van twee met name Kosovo en Vojvodina) autonome provincie (en) dat de grootste rivier in Kosovo Bistrica noemt (in de plaats van Drini i Bardhe).

Betrokkene, die beweerde zijn militaire dienst in het voormalig Joegoslavië te hebben vervuld, heeft geen notie van de Servische taal. Ook woorden zoals soldaat, oproeping en militaire dienst kent hij niet. Voorts kon hij de verschillende graden binnen het leger alsook de naam van het leger niet opgeven. Volgens zijn verklaringen duurde zijn dienstplicht vijftien maanden, terwijl de termijn van de dienstplicht in Joegoslavië slechts twaalf maanden bedraagt.

Niettegenstaande de partij van Ibrahim Rugova jaren het politieke leven van de parallelle samenleving in Kosovo heeft beheerst, kent betrokkene de naam van deze partij niet. Betrokkene situeerde de eerste verkiezingen voor etnische Albanezen in 1993 in plaats van in 1992, hij weet niet wanneer de onafhankelijkheid van Kosovo werd uitgeroepen en kent de correcte officiële benaming van Kosovo niet.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene opeenvolgende verklaringen geenszins eensluidend zijn. Volgens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingen zaken ontvluchtte hij Kosovo pas in maart 1999. Volgens zijn verklaringen aldaar zouden de Servische autoriteiten toen pas begonnen zijn Kosovo te bombarderen. Op het Commissariaat-generaal corrigeerde hij zich en stelde hij daarentegen Kosovo te hebben ontvlucht een maand na het uitbreken van de oorlog in Kosovo in maart 1998. Daarna zou hij tien/elf maanden in Albanië hebben verbleven. In zijn schrijven dd. 10 december 1999 stelde hij dan weer na zijn vlucht uit Kosovo negen maanden in Albanië, twee maanden in Barri, Italië en één maand in Parijs, Frankrijk te hebben verbleven. In tegenstelling tot op het Commissariaat-generaal zei hij tevens nooit eerder iets over een terugkeer naar Kosovo teneinde er zijn ouders te gaan ophalen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan betrokkene's beweerde identiteit en vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontwikkelt dat, hoewel summier, niettemin voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bep(1)aald de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout.

Dat door te stellen dat verzoekers nationaliteit niet vastgesteld is omdat verzoeker geen voldoende kennis heeft over Kosovo, (eerste) verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat.

Dat verzoeker opmerkt, gezien de twijfel omtrent zijn nationaliteit en identiteit, (dat) enkel een taalkundig en/of een uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitsel kan geven omtrent zijn identiteit.

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij zorgvuldiger en met meer wetenschappelijke precisie haar beslissing motiveert.”;

Overwegende dat de verzoekende partij niet in het bezit is van enig identiteits- of reisdocument; dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag derhalve dient te onderzoeken aan de hand van de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen; dat Hij vastgesteld heeft dat verzoeker geen correcte informatie kan geven over de topografie van Kosovo in het algemeen en over de streek waar hij volgens zijn verklaringen geboren en getogen zou zijn in het bijzonder; dat hij evenmin aan de hand van andere gegevens aannemelijk maakt werkelijk uit Kosovo afkomstig te zijn; dat hij beweert zijn militaire dienst in het voormalig Joegoslavië te hebben vervuld, doch geen notie heeft van de Servische taal; dat verzoeker de betekenis niet kent van een aantal Servische woorden zoals soldaat, oproeping en militaire dienst; dat hij evenmin de verschillende graden kent van het Joegoslavische leger, noch de naam van het leger kan opgeven; dat zijn zogenaamde kennis omtrent de escalatie van het conflict in Kosovo eveneens foutief is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarenboven nog een aantal tegenstrijdighe-

den in het relaas van verzoeker opsomt; dat verzoeker deze vaststellingen in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkent; dat op basis van de gegevens vervat in de bestreden beslissing, de Commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Kosovo; dat deze gegevens vatbaar zijn voor directe, eenvoudige constatacie door de Overheid en steun vinden in omstandige overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing, die op het eerste gezicht terzake dienend en afdoende zijn; dat verzoeker niet aantoont dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden en evenmin dat een manifeste appreciatiefout werd begaan; dat er derhalve geen reden is tot een bijkomend taalkundig en/of deskundig wetenschappelijk onderzoek; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat duidelijk is dat verzoeker wegens de Servische repressie zijn land diende te ontvluchten. Dat verzoeker in zijn land wegens zijn Albanese origine gevisieerd en vervolgd werd door de Joegoslavische (=Servische) autoriteiten. Dat hij als gevolg van een bewuste “schoonmaakoperatie” door voormelde autoriteiten zijn land werd uitgedreven.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen in de bestreden beslissing naliert de actuele situatie in het land van oorsprong van verzoeker (Federale Joegoslavische Republiek, Kosovo) te beoordelen, waardoor artikel 1, A(2) en artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 geschonden worden.

De definitie van de Conventie van Genève luidt als volgt: “geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd(e) van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen”.

Dat verzoeker van Albanese origine is en afkomstig is uit Kosovo.

Dat sinds maart 1999 in Kosovo de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WO II. Dat de Joegoslavische autoriteiten in Kosovo een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische Albanese, indien niet vermoord, het land werd uitgedreven (cfr. stuk 2).

Dat in juni 1999 een vrede werd bewerkstelligd in Kosovo. Dat de Servische troepen Kosovo dienen te verlaten en een internationale vredesmacht onder leiding van de NAVO de vrede en orde er zal trachten in stand te houden.

Dat dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft, daar de oppositie in het land nog steeds verdeeld is (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 27.09.99 : “Servische oppositie spreekt massa niet aan”, stuk 3). De politieke stabiliteit in Kosovo wordt nog verder ondermijnd door de blijvende onenigheid tussen de verschillende partijen over het lot van het “Kosovo Bevrijdingsleger (UCK)” (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 22.09.99 “Moskou en Belgrado tegen UCK-akkoord”, stuk 3). Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 27.10.99 “Belgen in Kosovo paraat voor 'onwaarschijnlijke' terugkeer Serviërs”, stuk 3). Dat het etnisch geweld in Kosovo opnieuw opblaait (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 14.02.2000 “Etnisch geweld laait weer op in Mitrovica” stuk 3).

Dat bovendien met het subjectieve element van verzoekers vrees onvoldoende (werd) rekening werd gehouden door (eerste) verweerder.

Dat de « Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, januari 1992 » in tal van paragrafen (de) het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38: « Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération. »

Par. 40 : « La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur » en par. 52. “Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé”.

Dat verzoeker angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat derhalve aan verzoeker het vluchtelingenstatuut moet toegekend worden.”;

3.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan tot de bedrieglijkheid van de aanvraag werd beslist; dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van een schending van de Conventie van Genève, dit onder meer omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij effectief afkomstig is uit Kosovo; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken, laat staan weerlegd door verzoeker;

3.2.2. Overwegende dat de verwijzingen door verzoeker naar artikelen verschenen in de Belgische pers niet dienstig kunnen worden aangevoerd, omdat verzoeker ze niet betreft op zijn eigen situatie en omdat zij niet meer actueel zijn; dat immers uit het verhaal van verzoeker op het eerste gezicht niet blijkt dat er aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel niet aantoont waarom de Commissaris-generaal niet in alle redelijkheid kon besluiten tot de bedrieglijkheid van zijn asielaanvraag; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.